

Johann Huswedel

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Huswedelius, Phil.
pr. Prof. Ad Exequias Quae ... Virgini Dorotheae Voigts/ hodie parantur, Omnes
omnium ordinum Cives Academiae ... invitat**

Rostochi[j]: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777174480>

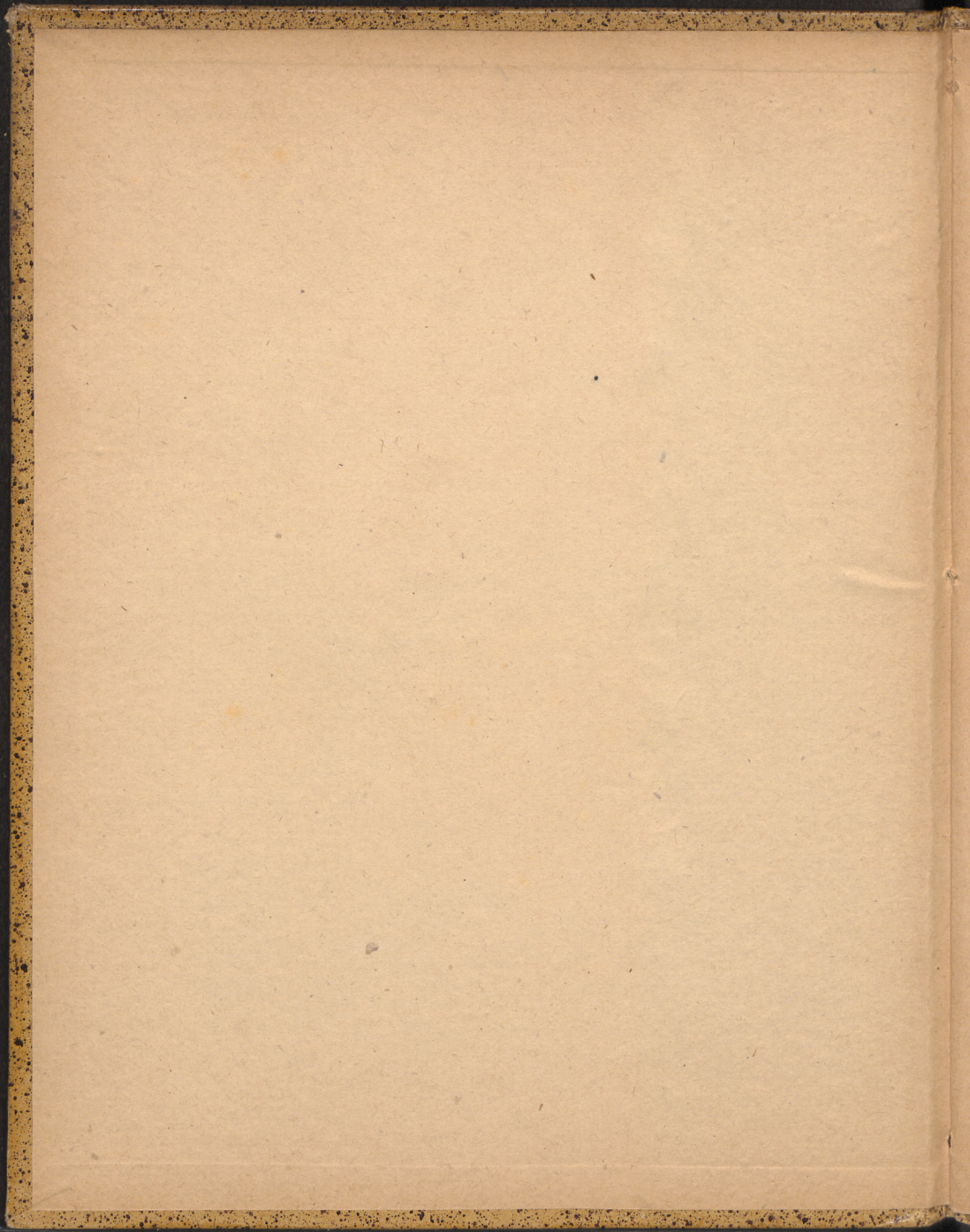
Druck Freier Zugang

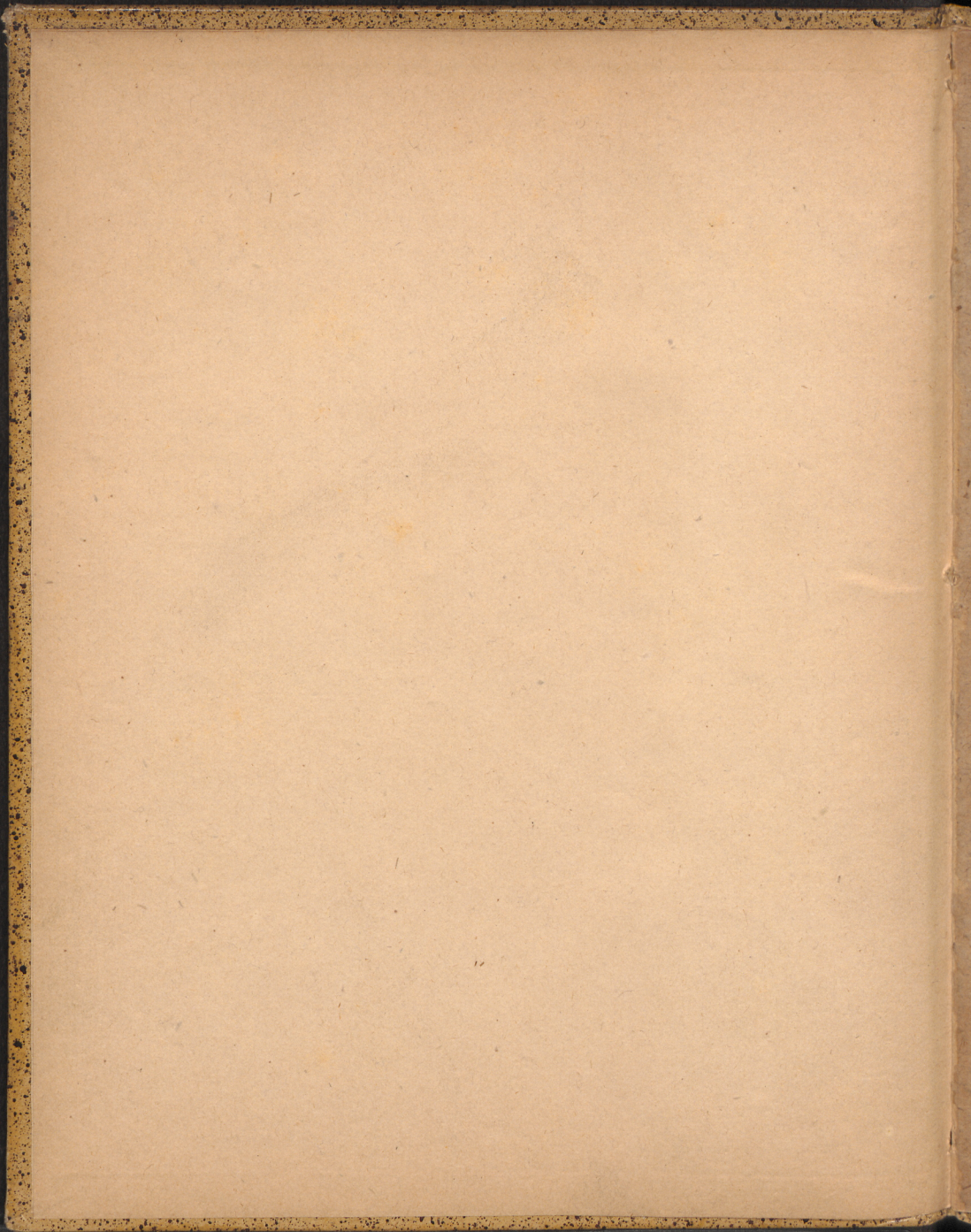

Huswedel, J.,

in D. Voigt

Rost. 1638.

PROGRAMMA

Quo

Rektor Universitatis Rostochiensis

IOHANNES HUS-
WEDELIUS, Phil. pr. Prof.

AD EXEQUIAS

Quæ

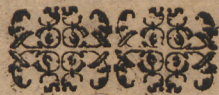
HONESTISS. VIRGINI

DOROTHEÆ

VOGELS/

hodie parantur,

Omnes omnium ordinum Cives Aca-
demicos ad horam primam in templo
S. Petri invitatur.

ROSTOCKI,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

Anno M. DC, XXXIIX.

18

PROGRAMMA

Quo

Rektor Universitatis Rostochensis

IOHANNES HUS

WEDDELII Phil. or. Prof.

CAF. EXAMINIS

Quo

ROBERTUS VIRGINI

DOROTHEA

POETRI

hodie parantur

Omnes omnium ordinum Civis Aca-

demicus huiusmodi in templo

et Penitentiaria

ROSTOCK

Rostochi

Typis NICOLAI KILII Acad. Typogr.

Anno M. DC. LXXIII

Mortem Redemptor & Servator noster
somno comparat, cum de Jairi filia,
dicit, eam non esse mortuam, sed so-
mno correptam dormire. Ea in sen-
tentia fuisse, etiam alios τῶν ἔξω legi-
mus. Porro somnus, quanto arctius dormientem
complectitur, tanto eum perfundit jucunditate,
majori. Hac de causa Poetarum principi satis non
est νήγρον dicere, adeò videlicet profundum, qui se
difficiliter excuti patiatur, quin eundem quoque
ἡδίστον jucundissimum appellet; imo proximè simi-
lis morti ab eodem dicitur θανάτω ἀγχιεὶ εἰκῆς, qui
hominem totum occupavit: Alibi somnum,
περὶ γνήσον θανάτωιο mortis fratrem facit: & quidem
διδυμάονας ὕπνον καὶ θάνατον, somnum & mortem ge-
mellos, quasi oculis ingerens eorum similitudi-
nem, quæ in gemellis maximè exprimitur. Alibi
etiam ferreum somnum χάλκεον ὕπνον vocat, πῆν ἀνα-
σθησαν ὑμᾶς διδάξαι περιώμενον, conatus docere, quod
nullus in mortuo sit sensus. Nec inscitè pronunti-
avit hac de re, quicumq; versiculi autor, ὕπνος τὰ μικρὰ
τῆ θανάτου μυστήρια. Exigua somnus mortis est my-
steria, quia morti per somnum inicianitur morien-

res, quod Cynico Diogeni contigisse videtur, quē cum ante exitum vitæ somnus obruisset, & medicus expergefaciens quæreret, An gravius ei aliquid accidisset, respōdisse legimus, Nihil mali evenisse, frater enim fratrem antevertit, somnus mortem. Ut ergo Servator noster defunctam puellam dormire dixit rectissimè, ita nos *καὶ μὴ θεῶν*, dormitorium eadem ex causa dicimus locum, in quo mortuorum corpora quiescunt. Huic dormitorio commendabitur hodie corpus honestissimæ Virginis **D O R O T H E Æ Voigt**/ cui hoc postremū honoris Christiani officium præstamus. Ea nata est hic Rostochii ante annos præter propter triginta quatuor, ex parentibus piis & honestis, Pater erat **C A S P A R U S Voigt** Secretarius & minister nostræ Academiæ annis bene multis, Parchimo oriundus Megapolitanus, ubi parens ejusdem aliquamdiu Scholæ Rectorem egit, Mater **ELISABE Hartwigs**/ filia **HERMANNI Hartwigs**/ qui & ipse Academiæ Rostochiensis tuam, per annos quinquaginta quinque operam præstitit, ac deinde peracto octuagesimo quinto ætatis anno ex vita hac ærumnabili ante septennium decessit. Sane principium hujus vitæ & in eam ingressus satis fortunatus huic virgini fuit. Quis enim non tribuat fortunæ benignæ, sed ei, quam alias providen-

videntiam divinam dicimus, Nasci in loco celebrato, ex parentibus honestis, & quod primum est, piis atq; Christianis. Hi enim liberos ante alia omnia Christo inseri & Sacramento regenerationis mundari curant, quod & huic DOROTHEÆ divinitus datum ac donatum est. Hoc igitur beneficio primum aucta secundum quoque à sollicitis parentibus adpta est, ut ingenuè ac liberaliter educeretur, moribus ad honestæ virginis ornatum ac decorum compositis ornaretur, cæteræq; virtutis apparatus, à teneris assueta, sibi compararet. Inter cæteras vittutes, quibus operam studiose dedit, pietatem & patientiam Christianam præcipue exercuit, cum tres sorores, ANGELAM, BARBARAM, ELISABETHAM, unâ cum defunctis parentibus, mortuas curare & ad sepulturam efferre coacta est, licet fratres duos ejus curæ ac officij socios habuerit, CASPARUM Illustrissimo Principi Holfatiæ à secretis Nortorpii, & HERMANNUM Ecclesiæ Luboviensis, prope Vismariam, Pastorem. Sed pietatis, patientiæ & similium virtutum exercendarum occasionem & copiam nata est reliqua in vita longè maximam, cum à fratribus ad suas functiones discedentibus destituta for-

sem orphanorum haud paulo magis experiri
cogeretur. Ad Deum igitur, (quo enim se ver-
teret?) conversa, quem orphanorum esse pa-
trem didicerat, spem omnem fidemq; in eo lo-
cavit, ejus arbitrio & curæ se totam assiduis pre-
cibus commisit. In hoc exercitio curriculum
vitæ pia & honesta virgo absolvit. Cum enim
non ita pridem Sacramento Cœnæ Dominicæ
usa esset, postmodum cæpit graviter decumbe-
re. Morbus vehemens, prostratis corporis vi-
ribus, etiam cerebrum corripuit & sensus turba-
vit. Tandem verò ad se rediens 10. die Decem-
bris inter 7. & 8. vespertinam placidè, fufis pijs
precibus atq; suspiriis animam exhalavit. Quid
huic virgini in soporem tam placidum, tam pro-
fundum collocatæ, mali evenisse dicemus? Or-
phana erat, à fratribus longè distitis affectu qui-
dem, uti pios facere par est, curata, effectu ta-
men, ut ita dicam, quotidiano, uti requirebat
necessitas, destituta. Calamitates magnas ex-
perta erat, pericula majora imminere, nisi Deus
Opt. Max. quod omnino speramus &
piè confidimus, avertat, videntur. His omnibus
exempta est, nihil horum quod metuat am-
plius habet, quippe extra teli jactum quod di-
citur, constituta. Imò fluentium aquarum,
strepit-

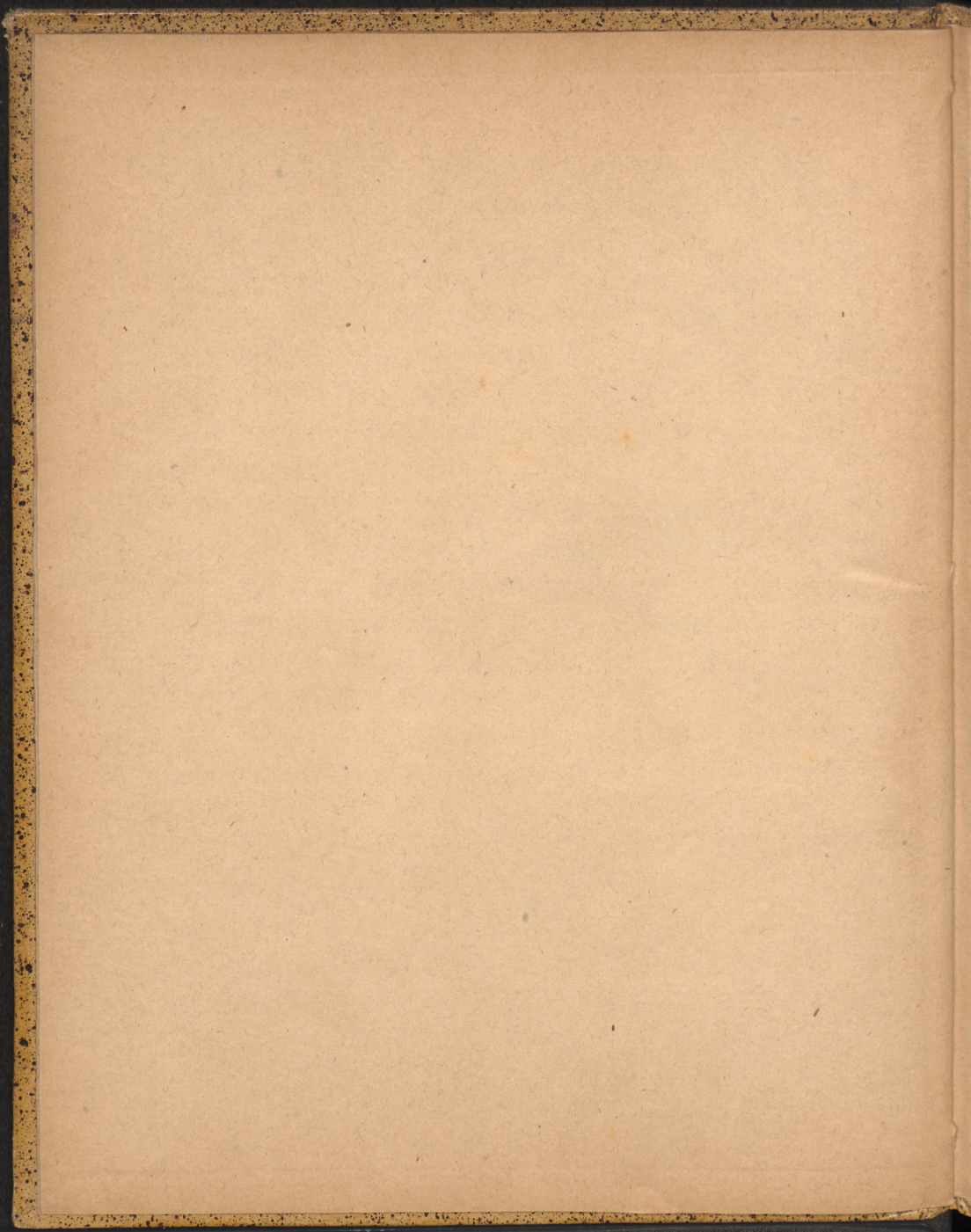
strepitus, immitium, ut Poeta dicit, ventorum.
 conflictus, copiosè & impetuosè ruens imber
 somnum vel conciliare, vel juvare solet. Quid-
 ni hujus etiã defuncta nostræ quietè gratiorem
 ac dulciorem reddant hi fluctus calamitatum,
 conflictus hostilium armorum & minaces peri-
 culorum imbres? Quamvis ne quid hujus gene-
 ris eam turbare posset, sedulò providerat. Ut
 enim Pythagoræi Musicæ beneficio brutam &
 subitis motibus obnoxiam animi partem ex-
 cantare ac sedare consueverant: ita hæc nostra
 piè defuncta jam pridem sacra harmonia verbi
 divini composuerat, quicquid in se turbulenti
 excitatum iri pro humana conditione putabat,
 vel & metuebat. Dormientes negotiorum he-
 riliū obliviscuntur servi, compeditis vincula
 somnus relevat, vulnerum inflammationes,
 ferinæ carniū depastiones ac dolores à sopi-
 tis recedunt: *ὦ Φίλον ὑπὲρ θάλαττον, ἐπίκερον νόσος, ὡς
 ἡδύ μοι προσήλθεσ ἐν δεινότητι!* O grata somni, O dul-
 cis oblectatio, Morbi opitulatrix, quam mihi
 apto tempore suavis advenisti! Mutemus vo-
 cem somni, & quod absque *δυσφημία* tamen fiat,
 ejus loco mortis vocabulum ponamus, quid
 aptius hæc nostra defuncta de suo isto somno
 prædicare queat? Lenimen est curarum, labo-
 rum,

rum, dolorum; & quidme *αἰνῶνα διδόμενον* gratis
datum; nec mollius quiescunt aut citius, qui
lectos ebore, auro & argento ornatos, qui plu-
mas sardanapali premunt, iisque se quasi sepe-
liunt, quam qui *χαμνίαν* humicubationem ex-
ercent, aut *σιβάδι*, temerè congesto ex foliis le-
ctulo incubant. Ita ergo quiescentem hanc pie
& placide defunctam virginem, Cives Acade-
mici faustis & bene ominatis verbis prosequa-
mur, corpus ejus defunctæ ad honestâ sepultu-
ram hodie hora 1. ex veteri Ictorū Collegio, ad
S. Petrinæ viciniam, efferendum præsentibus & fre-
quentibus honoremus, ac salutem & incolumita-
tem nostram his temporibus, quæ autem sint,
videmus & experimur, Deo Opt. Max. suppli-
ces commendemus. P. P. Rostochii die

14. Decembr. Anno 1638. sub

sigillo Rectoratus,

strepitus, immittium, ut P
 conflictus, copiosè & in
 somnum vel conciliare, y
 ni hujus etiã defuncta no
 ac dulciorem reddant hi
 conflictus hostilium arme
 culorum imbres. Quamv
 ris eam turbare posset, se
 enim Pythagorai Musica
 subitis motibus obnoxia
 cantare ac sedare consue
 piè defuncta jam pridem
 divini composuerat, quid
 excitatum iri pro humana
 vel & metuebat. Dormie
 riliam obliuiscuntur servi
 somnus relevat, vulnera
 ferinae carniū depastio
 tis recedunt: *ὦ φίλον ὕπνισ θε
 ἡδύ μοι προσήλθες ἐν δέοντι γα!* O
 cis oblectatio, Morbi opi
 apto tempore suavis adve
 cem somni, & quod absqu
 ejus loco mortis vocabul
 aptius hæc nostra defunct
 prædicare queat? Lenime

ventorum.
 tuens imber
 olet. Quid
 gratiorem
 lamitatum,
 inaces peri
 hujus gene
 siderat. Ut
 brutam &
 partem ex
 hæc nostra
 monia verba
 turbulenti
 e putabat,
 tiorum he
 tis vineula
 mationes,
 res à sopi
εργον νόσος, ὡς
 ni, O dul
 quam mihi
 temus vo
 amen fiat,
 nus, quid
 to somno
 um, labo
 rum,

